

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Νομίζω πως δεν είναι πολλοί αυτοί που ξέρουν πως και γιατί έγινε ο πόλεμος της Κορέας στον οποίο έλαβαν μέρος αρκετοί από τα μέλη μας (σ.σ. Ελληνικό Τμήμα RSL). Μια ευκαιρία λοιπόν να μιλήσουμε γι' αυτόν μαζί με προσωπικές αναμνήσεις.

Η Κορέα που στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο είχε πληθυσμό 30.000.000, είχε την ίδια τύχη με τη Γερμανία. Χωρίστηκε στα δύο με το ένα κομμάτι στον ανατολικό και το άλλο στο δυτικό κόσμο.

Δηλαδή με τη λήξη του πολέμου και την ήττα της Ιαπωνίας - που την είχε κατακτίσει από το 1910 - τα Ρωσικά και Αμερικανικά στρατεύματα συναντήθηκαν στον 38ο παράλληλο και το σημείο αυτό ορίστηκε σαν διαχωριστική γραμμή. Έτσι δημιουργήθηκε η Βόρεια και η Νότια Κορέα που υπάρχει μέχρι σήμερα.

Αυτό έγινε το 1945 με τη συνθηκολόγηση, αλλά και το 1950 οι Βόρειοι Κορεάτες - εξοπλισμένοι από τους Ρώσους και τους Κινέζους - εξαπολύουν αιφνιδιαστική επίθεση και παρελαύνουν στο Νότο. Οι Αμερικανικές δυνάμεις που στάθμευαν στη Νότια Κορέα ήταν λίγες και οι Νότιο-Κορεάτες ανεπαρκείς για να σταματήσουν τον όγκο των κινεζικών στρατευμάτων που είχαν και την πρωτοβουλία στις επιχειρήσεις.

Έτσι η Αμερική στέλνει κι άλλες δυνάμεις της από την Ασία να ενισχύσουν τη Νότια Κορέα. Παράλληλα ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών σε έκτακτη συνέλευση καλεί τα ελεύθερα έθνη να συμμετάσχουν με στρατεύματά τους στην προστασία της ελευθερίας.

Το θέμα απέκτησε διεθνείς διαστάσεις γιατί κινδύνευε η τήρηση της συμφωνίας των συμμάχων. Αν χάλαγε η ισορροπία στην Κορέα μπορούσε να χαλάσει και σε άλλες γωνίες της γης.

Οι καιροί ήταν ευαίσθητοι και η ειρήνη εύθραυστη.

Η Ελλάδα μόλις είχε βγει από την δοκιμασία δύο καταστροφικών πολέμων. Του Παγκόσμιου και του εσωτερικού.

Έτσι ήταν από τις πρώτες χώρες που έστειλε συμβολική συμπαράσταση στον πόλεμο της Κορέας. Ένα πλήρες τάγμα πεζικού και μία μοίρα αεροπλάνων.

Ήταν το "παρών" της Ελλάδας στο σάλπισμα του Ο.Η.Ε. για την διασφάλιση της ειρήνης και της ελευθερίας των λαών.

Έτσι βρέθηκαν Έλληνες στρατιώτες στην μακρινή Κορέα, «την χώρα της πρωϊνής γαλήνης», όπως την αποκαλούν.

Με την πίστη πως συμβάλλουν στη συνεργασία και τη φιλία των ελεύθερων λαών του κόσμου. Ήταν το πνεύμα του Ο.Η.Ε. του οργανισμού που όλοι έβλεπαν σαν υπερασπιστή του δικαίου και

της ελευθερίας.

Η Κορέα είναι μια υπολογίσιμη χώρα, μία χερσόνησος κάτω από την Μαντζουρία, ανάμεσα στην Κίνα και την Ιαπωνία με ιστορία, παράδοση και δικό της πολιτισμό. Στις μέρες μας αναδείχθηκε σε οικονομικό παράγοντα της Ασίας.

Ο πληθυσμός της σήμερα φτάνει τα 70 εκατομμύρια συνολικά, με 40 εκατομμύρια στη Νότια και 30 εκατομμύρια στη Βόρεια Κορέα. Φτάνει να σκεφτεί κανείς ότι η πρωτεύουσα της Νότιας Κορέας, η Σεούλ έχει σήμερα πληθυσμό 72 εκατομμύρια.

Με ένα τεράστιο και υπερσύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο που δουλεύει παραδειγματικά. Φτάνει να αναφέρουμε ότι για την Ιντζόν, μια πόλη 3 ώρες απόσταση τα λεωφορεία φεύγουν κάθε 10 λεπτά και διαθέτουν και τηλεφώνω για το κοινό.

Το τραίνο από το κέντρο της Σεούλ φεύγει κάθε 20 λεπτά για την ίδια πόλη. Εξυπηρετεί δε αεροδρόμιο, νοσοκομεία, θάλασσα με τις περισσότερες διαδρομές. Ο περισσότερος πληθυσμός της Σεούλ ζει σε τεράστια συγκροτήματα πολυκατοικιών πολλά από τα οποία φτάνουν τα 20 και 25 πατώματα αλλά με διαμερίσματα... κουτούσπριτα.

Ένας Κορεάτης εδώ θαύμαζε πόσοι λίγοι άνθρωποι ζουν σε τόσο πολλά και μεγάλα σπίτια.

Είναι οι αντιθέσεις που συναντάει κανείς παντού και η Άπω Ανατολή έχει τόσες πολλές με το δικό μας κόσμο. Όπως το σεβασμό στους προγόνους και τους ηλικιωμένους που φτάνει να θεωρείται ασέβεια αν ένας νέος στέκεται - πατάει δηλαδή - στον ίσκιο ενός γέρου.

Η Κορέα που γνωρίσαμε σαν μέλη του Εκστρατευτικού Σώματος ήταν μια χώρα ρημαγμένη, μια ξεμαλλιασμένη γριά αξιολύπητη. Η σημερινή Κορέα είναι μια χώρα εντυπωσιακή.

Σκέπτομαι πως την ίδια εντύπωση έχουν για τη χώρα μας και οι Αυστραλοί που τη γνώρισαν μέσα στην καταστροφή του πολέμου.

Όσοι ο καταστροφή που έφερε στην Κορέα ο πόλεμος του 1950 ήταν τρομακτική. Τα πάνω-κάτω, δύο φορές έφερε τέλεια καταστροφή. Δηλαδή η πρώτη επίθεση κατά της Νότιας Κορέας έφερε τους Βόρειους μέχρι το νότιο λιμάνι του Πουσάν. Ύστερα τους γύρισαν πίσω μέχρι τον 38ο παράλληλο και αργότερα ξανακατέβηκαν χαμηλά.

Μετά το μέτωπο σταθεροποιήθηκε στον 38ο παράλληλο εκεί που είναι και τα σημερινά σύνορα.

Το τραγικό στην περίπτωση της Κορέας είναι ότι ακόμα και μετά από βολές πυροβολικού ή όλμων σε κατοικημένο χώρο δεν έμειναν ούτε τοίχοι για να θυμίζουν

πως εδώ ήταν χωριό.

Τα σπίτια ήταν φτιαγμένα από ξύλο και πηλό. Ακόμα και οι συνδέσεις των ξύλων δεν είχαν πρόκες. Ήταν διχαλωτές ή δεμένες με χορτάρινους αρμούς. Έτσι, αυτό που έμενε ήταν ένα είδος τζάκι, μια γωνιά δηλαδή για το μαγείρεμα και ένας ψεύτικος μικρός τοίχος γύρω, κάτι λιγότερο από ερείπιο ξύλινου σπιτιού.

Σε ένα τέτοιο τόπο έζησα μια από τις πιο έντονες συγκινήσεις του πολέμου. Ήταν η απελπισία και η απορά στα απαρνηγόρπα κλάματα ενός παιδιού που γύρισε ποιος ξέρει από ποιά κρυψώνα και δεν βρήκε ούτε σπίτι ούτε καν χωριό. Δεν θα 'ταν παραπάνω από 8-10 χρονών, αλλά δεν θα ξεχάσω ποτέ το απελπισμένο ερωτηματικό στα παιδικά εκείνα μάτια.

Είδα νεκρούς, σαπρακιασμένα, τουμπανιασμένα πτώματα, είδα τραγικές εικόνες, αλλά ήταν πιο έντονο εκείνο το γιγαντιαίο αναπάντητο "γιατί" στα μάτια εκείνου του παιδιού.

Αλήθεια, πόσες αναμνήσεις και εμπειρίες έχουμε όλοι από τον πόλεμο. Αναμνήσεις που τις σπρώχνουμε κάπου στην άκρη της μνήμης και τις σκεπάζουμε με τη στάχτη της λήθης. Που θέλουμε να τις ξεχάσουμε. Γιατί πονάμε.

Μας μένουν οι εμπειρίες, οι δυσκολίες που ζήσαμε που, όσο κι αν μας έχουν στοιχίσει, μας έχουν ωριμάσει.

Η εμπειρία του πολέμου της Κορέας ήταν μια πολύτιμη συμβολή στο πλάτημα του νου και στην αντοχή της ψυχής.

Η συμμετοχή σ' αυτή την εκστρατεία ήταν εθελοντική. Τουλάχιστον κατά 90% για να μην πω 95%. Δεν ήταν η υποχρεωτική υπηρεσία στην Πατρίδα, αλλά η πίστη στην ελευθερία και τη δικαιοσύνη μαζί με τη νεανική δίψα για περιπέτεια. Τότε πιστεύαμε στη δικαιοσύνη των μεγάλων, δεν είχαμε την εμπειρία της Κύπρου. Πιστεύαμε.

ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κι εκείνοι έχουν γη και ουρανό και παρουσία και ταυτότητα και λόγο.

Κι εκείνοι αγαπούν και προσκυνούν παράδοση και σύμβολα και τόπο.

Εκείνοι οι πέρα απ' τα βουνά...

Κι αυτοί από τις θάλασσες πιο πέρα.

Κι οι άλλοι.

Μαύροι, κίτρινοι, οι άγνωστοι.

Οι ριζωμένοι σ' έναν τόπο, μια πατρίδα.

Μ' αίμα κι αυτοί με πόνους και με όνειρα «Συνάνθρωποι» Λαοί της οικουμένης!

Δώσε το χέρι χειραψία φιλική, αν δε μπορείς κάτι καλλίτερο να δώσεις.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Πολύ ενδιαφέρον το σημερινό σου κείμενο που αναφέρεται σε μια σχεδόν ξεχασμένη περίοδο, μια ακόμη μελανή σελίδα στην ιστορία της ανθρωπότητας, γιατί ο πόλεμος δεν δικαιολογείται με τίποτε. Το παιδάκι που περιγράφεις σε κατάσταση απόγνωσης όταν έμεινε μόνο και έρμιο είναι μια τρομακτική εικόνα που βλέπουμε μέχρι σήμερα και εγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να τη συνθηθίσω. Πραγματικά μισώ αυτούς που σκοτώνουν παιδάκια, όποιοι και αν είναι, γιατί τα παιδιά είναι ανήμπορα να αμυνθούν, να προστατευτούν. Μόνο να κλάψουν γοερά μπορούν από τους πόνους των τραυμάτων τους από βόμβες και χημικές ουσίες και μόνο να θρηνήσουν μπορούν τις νεκρές μάνες τους τα ορφανά. Αποψή μου είναι πως καμία χώρα δεν έχει δικαίωμα να εισβάλει σε μια άλλη και να την ισοπεδώσει, όποια και αν είναι η δικαιολογία. Δεν είναι δική μας υποχρέωση να επιβάλουμε το δημοκρατικό πολίτευμα σε λαούς που δεν το θέλουν, ούτε να αντικαταστήσουμε δικτάτορες, αν και εδώ υπάρχει ακόμη μια εξαίρεση:

Είναι καθήκον της ανθρωπότητας να σταματήσει τις γενοκτονίες, τα κύματα προσφύγων και τον εξανδραποδισμό.

Όπως γράφεις, όταν ιδρύθηκε ο ΟΗΕ, αντικαθιστώντας την αποτυχημένη Κοινωνία των Εθνών, δημιουργήθηκαν πολλές ελπίδες πως θα έλυσε τα προβλήματα του κόσμου, αλλά αποδείχτηκε ξεδοντιασμένος τίγρης. Οι τραμπούκοι έγραψαν και συνεχίζουν να γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις αποφάσεις του και αναφέρω αυτές που αφορούν στο Κυπριακό και το Παλαιστινιακό.

Η αδυναμία του ΟΗΕ να επιβάλει τις αποφάσεις του οφείλεται στα προνόμια που απολαμβάνουν οι μεγάλες δυνάμεις στο Συμβούλιο Ασφαλείας, όπου εκτός από το προνόμιο της μονιμότητας, έχουν και το δικαίωμα του βέτο (αρνησικυρία). Οι Ρώσοι σήμερα προστατεύουν τον Ασάντ με το βέτο τους και οι Αμερικανοί τον Νετανιάχου με το δικό τους βέτο.

Στο μεταξύ, όμως, χιλιάδες απροστάτευτοι αθώοι σκοτώνονται στην Παλαιστίνη και στη Συρία...